

Scénář k rozhlasové reportáži – paní Marcela Ulrichová

Paní Marcela Ulrichová se narodila roku 1939 v Praze. S rodiči žila u prarodičů ve Všeckromech a na dětství strávené na vsi u babičky a dědečka ráda vzpomíná. Zvláště na večery strávené s příbuznými a sousedy.

Hodně se zpívalo, což se dneska vůbec neděje a řekla bych, že je to velká škoda, a hodně se povídalo.

Po válce se rodina paní Ulrichové přestěhovala do Oseka u Duchcova, do hornického města, kde to neměla ráda.

Ti horníci se tam nadřeli. Byla tam spousta těžký práce. Tam vlastně pořád horníci byli v nebezpečí, nikdy nevěděli, jestli se z práce vrátí domů a z toho asi i vyplýval i ten způsob života, který tam byl.

Na základní školu chodila do Oseka. Poté navštěvovala Střední ekonomickou školu v Teplicích.

Po ukončení střední školy dostala umístěnku na Okresní národní výbor v Duchcově, který sídlil v krásném prostředí místního zámku.

Když se v roce 1960 vdala a přestěhovala se do Strančic, začala pracovat jako účetní v Praze, což pro ni byl šok.

Já jsem tady z toho prostředí, kde byl klid, kde jsme okna měli do zámecké zahrady, jsem přišla pracovat na Václavské náměstí, kde jezdily tramvaje, trolejbus jezdil kolem nás, no o autech ani nemluvím, a já jsem dnes a denně chodila domů s brekem, že tam nebudu.

Na Václavském náměstí tak byla přímo vtažena do událostí, které následovaly po vpádu vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968.

Najednou se proti nám hnál dav lidí a teď voni mlátili skutečně hlava nehlava, takže vím, že jsme s tou kolegyní zapadly tam do jednoho baráku, naštěstí teda byl votevřenej, a pak jsme se vrátily.

Při následných prověrkách paní Ulrichová přiznala svou účast na dalších manifestacích a vyjádřila svůj nesouhlas s přítomností sovětských vojsk, což poznamenalo i její další osud.

Bohužel mě prověřoval člověk, kterej pořád se mě ptal: Proč? Proč? Proč? No a já už jsem se tak namíchla, tak jsem mu prostě řekla: Vždyť vy jste tam byl taky!

Paní Ulrichové pak bylo znemožněno vycestovat do zahraničí či postoupit v zaměstnání.

Ale to by mě bejvalo nevadilo, mně prostě vadilo, že zkrátka ta moje dcera s tím měla problémy, vlastně aby se dostala na pitomou školu. To jako člověka tak zamrzí, že si řekne, že to dítě za to nemůže.

O emigraci nikdy neuvažovala, ale změnu režimu v listopadu 1989 uvítala. Žije dodnes ve Strančicích v rodinném domku, který si tam s mužem postavili, a těší ze dvou vnuků a jedné pravnučky.

Její životním mottem je:

Aby byli lidi slušný, a od toho se prostě odvíjí úplně všechno. Slušnost je, slušnost je podle mě vrozená, ale zdvořilosti se musí člověk učit. Myslím si, že pokud se člověk bude chovat tak, aby se nemusel za sebe stydět, tak to je to nejlepší.